

A vörös postakocsi

KRÚDY GYULA

[...] No végre, az előkelő angol dáma a földhöz verte a cigarettáját, hogy a pincérek odanéztek. Erre lehúzta arcára a fátyolt, és tompított a hangján:

– Helyes: nem vagyok már fiatal, beismerem, hogy járnak az utcán nálam szebbek, fiatalabbak is, hisz minden falusi minden es fölcsap kokottnak manapság. A masamód megunja a kalaposkatulyát cipelni, elmegy Steinnéhez, hogy mosdassa meg, öltöztesse föl. A gépírókisasszonynak új ruha kell, hivatal után Steinnéhez szalad. A mérnökné, az ügyvédné, aranykeresztrel a nyakában, a budai menyecske ott ácsorog a Steinné konyhájában alkonyattal, és csak attól fél, hogy ismerőse talál lenni a bevetődő férfiú, akivel a bálban vagy a koncertben szokott magának udvaroltatni, és selypítve mondja a legyezője mögül: „Csajkovszkij! Szeretem zenéjét...” De a legtöbb mindenre el van tökélve, mert már itt van a tavasz, és kell az új ruha. A férfiak mind azért dolgoznak, lopnak, csalnak, rabolnak, kártyáznak ebben a városban, hogy a ringyóknak új tavaszi kalapjuk legyen. A férfiak a Dunába ugranak, fejbe lövöldözik magukat, börtönt viselnek a nőkért Pesten, és szegényeknek sejtelmük sincs arról, hogy az imádott hölgy Steinné konyháján lesi alkonyattal a firhang mögül, hogy felbotorkál a lépcsőn egy részeg német vagy egy golyvás fiákeres, aki pénzt nyert az alagi lóversenyen, a kártyaházak krupiéi, akik még selyemharisnyára valót ajándékozhatnak... Az egész Pest egy nagy nyilvánosház, Steinné házmesternéje talán még a templomba is elmegy, és meghívja estére úrnőjéhez a most esküdött fiatal asszonykát... Legyek vén, legyek beteg, de a tisztességemet nem adom semmi pénzért. Részeg cigányprímás vagy zsebtolvaj sohasem nyúlhatott hozzám Steinnénál. [...]

(1913. 5. kiad. é. n., Budapest, 159–160.)